

València, ciutat en controvèrsia

Sempre he considerat que el debat o la polèmica podien ajudar a generar consciència ciutadana, en la mesura que els termes de les confrontacions estigueren basats en arguments –sempre discutibles–, raonaments o projectes oposats. Però la controvèrsia sectària, la permanent coacció sense cap raonament, l'explotació de la desinformació i l'odi envers altres ciutadans o pobles veïns, no pot conduir-nos enlloc. Per això, la controvèrsia generada arran de les actuacions del nou govern municipal sobre el tema de la llengua –una llengua que precisament no és utilitzada per les persones que han llançat la pedra– no afavoreix el clima ciutadà de tolerància i convivència que caldria.

La polèmica actual és la guerra oberta pel lizondisme contra la normalització ciutadana. És una maniobra que, entre altres coses, ens desvia de la consideració dels problemes quotidians i que oculta la manca d'iniciatives i d'un programa de govern o gestió. Assistim a una guerra contra nosaltres mateixos, i ens oblidem de fer de València una ciutat moderna i capdavantera en el desenvolupament urbà. Els crispats defensors del valencià –que mai l'utilitzen, com he dit adés, si no és per fer bromes– no tenen cap projecte de ciutat ni un programa coherent d'actuació. I quan parle de coherència ho faig pensant en la seua hipotètica ideologia, la d'un Jacques Chirac, per exemple.

Tenim una ciutat aturada. No cal sinó mirar els camps de l'activitat municipal: projectes oblidats, com els d'aparcaments per a residents en barris, o de les ordenances del medi ambient, o d'actuació en els serveis socials, o de recupera-

ció del centre històric... Dies enrere, les mobilitzacions de veïns plantejaven l'exigència d'una política preventiva de la droga i de rehabilitació per part de totes les administracions, incloent-hi la municipal. ¿Quines actuacions ha previst en aquesta matèria la nostra alcaldessa?

No pretenem qüestionar el dret de governar en coalició: l'alternança que s'hi ha produït està legitimada jurídicament, i precisament aquells i aquelles que hem treballat per la consolidació democràtica no podem negar-los el dret de governar. Ara bé, governar implica decidir i presentar una proposta d'actuació. Però el que s'està fent és una simple maniobra de distracció.

Des de l'oposició, tant aquella que ha obtingut representació en el consistori com l'altra, i el moviment ciutadà, esperem encara un programa, una coherència del govern PP-UV. I ací, en aquest punt de la reflexió que fem, cal que cadascú assumeixca el seu paper. El PSPV-PSOE ha estat tractant de trobar el seu espai com a principal opositor, un espai que per vots li pertoca. La seua actuació és dirigida estrictament a contrastar la seua gestió amb l'actual i reivindicar la seua tornada a la poltrona municipal (dit en termes vulgars i sense intenció d'ofendre).

Des de la nostra modesta situació, pense que les tasques de l'oposició no poden reduir-se a la mera crítica de coses concretes. Si a la darrerria de la legislatura anterior es parlava d'un pacte de progrés, ¿per què aquesta possibilitat, en tant que proposta àmplia, no manté ara la seua vigència? Crec que un sector molt considerable del veïnat està preocupat per la nova situació local i

Els Balcans com Espanya

que la necessitat d'una via de col·laboració de l'oposició en termes amples és sentida i aconsellable. Un bloc de progrés és ara més necessari que mai, articulats sobre iniciatives i propostes enfront dels problemes ciutadans, i no un muntatge per a la premsa.

Davant de la intolerància, la desinformació i la manca de programa, cal oferir alguna cosa més que la mera substitució a l'alcaldia. Es tracta, en suma, de recuperar la iniciativa perduda, la capacitat de generar adhesió i voluntat de canvi. Podria fer-se més del que es fa, i l'opció majoritària de l'esquerra està invitada per la realitat que vivim a donar passos en aquest sentit i superar les visions partidistes estretes.

Vicent Àlvarez

Secretari P. Municipal UPV-València

El setmanari italià *Panorama* va publicar la setmana passada una reflexió de Furio Colombo sobre la guerra serbo-croata del qual reproduïm alguns fragments que considerem de gran interès.

Ens hem fet moltes preguntes sobre la tragèdia iugoslava. ¿Com és que ha estat impossible aturar-la? ¿Qui va començar primer i qui ha fet impossible qualsevol forma d'acord? ¿Qui ha donat l'ordre de bombardejar d'aquesta forma deliberadament destructiva, amb l'intenció de fer el màxim mal possible? ¿Qui dispara contra els vaixells que transporten dones i nens, i com és possible que tot això passi a Europa, davant els ulls dels observadors de la Comunitat i de les Nacions Unides? [...] ¿Per què un país decideix en un cert punt destruir-se a si mateix amb tanta força, posant-hi tots els mitjans d'una autèntica guerra entre estats? A Europa hi ha un únic i tràgic model per a aquesta autodestrucció deliberada. Tots el recordem, és la guerra d'Espanya. Aquella guerra va tenir dos elements distintius que han quedat impresos per sempre més en la memòria de tots. Era una guerra ideològica, la dreta contra l'esquerra del món. I era una guerra-profecia. Contenia en si mateixa tots els elements que poc després apareixerien en la Segona Guerra Mundial: la destrucció com a objectiu principal, el fet d'implantar-hi deliberadament la població civil i innocent, la persecució i eliminació d'alguns grups, fins i tot dins mateix dels respectius bàndols. [...]

Hi ha a Iugoslàvia ganes d'eliminar-ho tot. D'eliminar-se ells mateixos. La cultura del moment sembla ser aquesta: millor destruir. Crec que hem de deixar de mirar Iugoslàvia amb el prisma al revés, com si fos alguna cosa allunyada i exòtica. Aquesta

guerra està explotant a les portes de casa.

Però hi ha una altra raó d'alarma. ¿I si aquest conflicte, com la guerra civil espanyola, fos un senyal profètic, una advertència a Europa de les coses que poden passar? Em sembla il·lusori dir que el que passa a Iugoslàvia és "un mal local". El sistema immunològic que impedeix a un país devorar-se a si mateix, ha caigut davant tots nosaltres. Una misteriosa sida política ha infectat Europa en un punt. Això explica la impotència dels mediadors-doctors, la feina dels quals ha estat en va.

Teòricament, almenys teòricament, un mal polític, per molt horrorós que sigui, és menys inexorablement curable que un mal físic. Però sembla que no queda gaire temps per evitar el contagi.

Furio Colombo
Panorama, 29-XII-1991
Traducció: D. T.